

رَجَز

به نوعی از شعر که با وزن خاصی که عموماً در **جنگ** و مقام **تفخر** و... سروده می شود رَجَز گویند.

فهرست مندرجات

- ۱ - تلفظ وازه
- ۲ - معنای لغوی رَجَز
- ۳ - اصطلاح رَجَز در شعر
- ۴ - ابواب فقهی که از رَجَز بحث شده
- ۵ - احکام رَجَز
 - ۵.۱ - رَجَز در جنگ
 - ۵.۲ - رَجَز در مسابقه
- ۶ - پانویس
- ۷ - منبع

تلفظ وازه

این واژه به فتح راء و جیم و سکون راء خوانده می شود. (رَجَز)

معنای لغوی رَجَز

رَجَز نوعی شعر است.

اصطلاح رَجَز در شعر

رَجَز از نوزده **بصر شعر** است که وزنش وزن شش **مستفعلن** می باشد؛ لیکن مراد از آن در این جا شعری است که **جنگجویان** در **میدان نبرد**، در مقام بیان **فخر** و **شرافت** خود و اظهار **شجاعت** و برتری نسبت به **دشمن** می خوانند.

ابواب فقهی که از رَجَز بحث شده

عنوان یاد شده در بلب **تجارت** و **سبیق** و **رمایه** به کار رفته است.

احکام رَجَز

← رَجَز در جنگ

خواندن رَجَز جهت برانگیختن **روح حماسی** و **تهییج** بر **جنگ جایز** است و از مصادیق **غنا** به شمار نمی رود.

← رَجَزُ نَزْ مَسَابِقَه

به تصریح برخی، در **مسابقه**، سخن گفتن به کلامی که **خشم** رقیب را بر می‌انگیزد، مانند رَجَز خواندن، **ممنوع** است. [\[۲\]](#) تحریر الأحکام ج ۳، ص ۱۸۲. رجز

پانویس

۱. [↑](#) المكاسب المحرمة (امام خمینی) ج ۱، ص ۳۴۶.

۲. [↑](#) تحریر الأحکام ج ۳، ص ۱۸۲. رجز

منبع

جمعی از پژوهشگران زیر نظر سید محمود شاهرودی، فرهنگ فقه مطابق مذهب اهل بیت، ج ۴، ص ۶۴.

رده‌های این صفحه: [جهاد](#) | [شعر](#) | [فقه](#)